

21 Νοεμβρίου 2013

Ιστορικόν της ιεράς εικόνας της Υπεραγίας Θεοτόκου της επονομαζομένης «Ακένωτον Ποτήριον»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το έτος 1878, ένα θαυμαστό γεγονός, έκανε γνωστή την εικόνα της Παναγίας που ονομάζεται «Ακένωτον Ποτήριον» στον Ορθόδοξο Κόσμο. Στην περιφέρεια Εφραίμοφσκι της επαρχίας Τούλα, ζούσε ένας συνταξιούχος στρατιώτης, που ονομαζόταν Στέφανος, ο οποίος βασανιζόταν από το πάθος της μέθης. Ξόδευε όλα τα χρήματά του στο ποτό και είχε περιέλθει σε αξιοθρήνητο κατάσταση. Απ' το πολύ ποτό παρέλυσαν τα πόδια του, αλλ' αυτός εξακολουθούσε να πίνει. Μια νύχτα όμως αυτός ο δυστυχής άνθρωπος είδε ένα ασυνήθιστο όνειρο. Ένας μοναχός με επιβλητική μορφή του παρουσιάστηκε στον ύπνο και αφού στάθηκε μπροστά του, του είπε τα εξής: «Να πας στην πόλη Σερπούγοφ στο μοναστήρι της Παναγίας. Εκεί θα βρεις την εικόνα Της που ονομάζεται "Ακένωτον Ποτήριον"». Θα προσευχηθείς μπροστά της, και θα λάβης θεραπεία σώματος και ψυχής».

Ο Στέφανος, μη έχοντας καθόλου δύναμη στα πόδια του λόγω της παραλυσίας από το πολύ ποτό, και μή διαθέτοντας μεταφορικό μέσο για το ταξίδι αυτό, δεν αποφάσιζε να το επιχειρήσει. Ο μοναχός του ξαναπαρουσιάστηκε στον ύπνο με την ίδια εντολή αλλ' ο αλκοολικός Στέφανος και πάλι δεν υπάκουσε. Τέλος ο μοναχός του εμφανίστηκε για τρίτη φορά και με πολύ αυστηρότητα, τον διέταξε να υπακούσει στην προσταγή του.

Έτσι ο Στέφανος με πολλή δυσκολία, λόγω της καταστάσεως των ποδιών του, ξεκίνησε αμέσως το ταξίδι. Σταμάτησε τη νύχτα για διανυκτέρευση σ' ένα χωριό. Μια συμπαθητική ηλικιωμένη γυναίκα για να τον ανακουφίσει απ' τον πόνο του έτριψε τα πόδια και τον έβαλε να ξαπλώσει σ' ένα μέρος κοντά στο ζεστό φούρνο για να γλυκάνει τους πόνους. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, ο Στέφανος ένωσε μια μικρή ανακούφιση στα πόδια του. Όταν ξύπνησε τα πόδια του ήταν μεν αδύναμα, αλλά μπορούσε να σταθεί σ' αυτά. Το επόμενο βράδυ ένωσε καλύτερα. Έτσι στηριζόμενος σε δύο ξύλα στην αρχή και αργότερα σε κανένα έφθασε στο Σερπούγοφ. Αφού μπήκε στη Μονή «Βλαντίτσονϊ», ζήτησε να προσκυνήσει την εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριο», σύμφωνα με την εντολή που 'χε πάρει. Κανείς όμως δεν ήξερε εικόνα της Παναγίας μ' αυτό το όνομα. Τότε κάποιος από τους μοναχούς είπε ότι πρέπει να 'ναι εκείνη η εικόνα που απεικόνιζε την Παναγία με το Χριστό μέσα στο Άγιο Ποτήριο, η οποία ήταν τοποθετημένη στο προσκυνητάρι του διαδρόμου που οδηγούσε από το Ναό στο σκευοφυλάκιο. Όλοι έμειναν έκπληκτοι, όταν στο πίσω μέρος της εικόνας, διάβασαν την επιγραφή που έγραφε: «Το Ακένωτον Ποτήριο».

Στην εικόνα δε των Κτητόρων της Μονής: Αγίου Αλεξίου Μόσχας και Οσίου Βαρλαάμ, ο Στέφανος στο πρόσωπο του τελευταίου, αναγνώρισε τον μοναχό ο οποίος εμφανίστηκε τρεις φορές στον ύπνο του.

Επιστρέφοντας απ' το Σερπούγοφ, ο μέχρι τότε αλκολικός και παράλυτος Στέφανος, έγινε τελείως καλά· αλλά το σημαντικότερο, δεν είχε πλέον ροπή προς την βλαβερή συνήθεια του ποτού.

Σύντομα το θαυμαστό γεγονός της θεραπείας του παραλύτου αλκοολικού διαδόθηκε σ' όλη την περιοχή. Πολλοί άρχισαν να προσέρχονται στη νεοεμφανισθείσα θαυματουργή εικόνα της Παναγίας στο Σερπούγοφ, όχι μόνον απ' την γύρω περιοχή αλλά και από μακρινά μέρη. Οι άνθρωποι που υπέφεραν απ' το πάθος της μέθης ή ήταν εξαρτημένοι από το κάπνισμα και τις παραισθησιογόνες ουσίες (ναρκωτικά) καθώς και οι συγγενείς τους, προσεύχονταν στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριο» για θεραπεία και απαλλαγή απ' τις ασθένειες των παραπάνω παθών, ενώ άλλοι κατέφθαναν να την ευχαριστήσουν για την απαλλαγή τους απ' αυτά.

Η Εικόνα αυτή της Παναγίας υπήρχε στο Μοναστήρι «Βλαντίτσονϊ», μέχρι την Κομμουνιστική Επανάσταση στη Ρωσία του έτους 1917. Το έτος 1919 οι Κομμουνιστές το έκλεισαν και ολόκληρο το κτιριακό του συγκρότημα μαζί με τους Ναούς άλλαξε «χρήση»... Η εικόνα της Παναγίας τότε μεταφέρθηκε στο Καθεδρικό Ναό του Σερπούγοφ, του Αγίου Νικολάου. Κατά τα έτη 1928-1930 έγινε

προσπάθεια επανεορτασμού της θαυματουργής εικόνας, η οποία λόγω των διωγμών, είχε σταματήσει να εορτάζεται στην περιοχή. Τότε ο Μητροπολίτης της πόλεως, Εμμανουήλ, ευλόγησε κατ' απαίτησιν των πιστών 8 αντίγραφα της εικόνας. Το έτος 1929 έκλεισε από τους άθεους και ο Καθεδρικός Ναός του Αγίου Νικολάου και ότι υπήρχε μέσα σ' αυτόν κήκε στις όχθες του ποταμού Νάρα. Οι εικόνες της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον» συμπεριλαμβανομένων και των αντιγράφων εξαφανίστηκαν, και κάθε λατρευτική εκδήλωση προς τιμήν της συγκεκριμένης εικόνας εξέλειπε (σταμάτησε).

Η ευλάβεια και η τιμή προς την προαναφερθείσα εικόνα της Παναγίας, αναβίωσε στο Σερπούγοφ τη δεκαετία του 1980. Το 1990 ο Αρχιμανδρίτης Ιωσήφ επανασύστασε την κατεστραμμένη Μονή «Βισότσκι» στο Σερπούγοφ, όπου και μετέφερε τις λατρευτικές εκδηλώσεις προς τιμήν της εικόνας της Παναγίας.

ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο γιός μου έπαιρνε ναρκωτικά για 7 χρόνια. Πάντα ήμουν πιστή και ανέθετα την ελπίδα μου για βοήθεια στην Παναγία. Διάβαζα τους Χαιρετισμούς στην εικόνα του «Ακενώτου Ποτηριού» για 120 ημέρες. Πάνε τρία χρόνια που ο γιός μου θεραπεύτηκε από αυτή την ασθένεια. Βρήκε μια καλή δουλειά και τώρα έχει

αρχίσει σπουδές.

Λεονίλλα. Μόσχα

Δύο χρόνια πέρασαν από τότε που μου συνέβη ένα πραγματικό θαύμα. Θέλω να σας πω γι' αυτό. Η οικογένειά μου αντιμετώπιζε ένα σοβαρό πρόβλημα. Ήμουν εθισμένος σε σκληρά ναρκωτικά (ηρωίνη) και έπαιρνα μεγάλες δόσεις κάθε μέρα. Όταν συνειδητοποίησα το μέγεθος του προβλήματος και πόσο μεγάλη αμαρτία είναι για τη ζωή, δεν είχα δυνάμεις και ελπίδα να παλέψω. Προσπάθησα να θεραπευτώ στα νοσοκομεία και να απεξαρτηθώ. Τίποτα δεν με βοηθούσε, επέστρεφα ξανά στη βελόνα μου. Δεν υπήρχε όριο σε αυτό που υπέφερα. Κατάλαβα ότι δημιουργούσα τεράστιο πρόβλημα στους συγγενείς μου αλλά ακόμη και αυτό δεν με σταματούσε. Συνέχιζα να πεθαίνω. Κάποια στιγμή ήμουν έτοιμος να κάνω την ένεση με την πλαστική σύριγγα και το ναρκωτικό αλλά αυτή έλιωσε στο χέρι μου. Αυτό με φόβισε παρά πολύ. Είπα στη μητέρα μου γι' αυτό και έμαθα ότι ήταν στο μοναστήρι Βισότσκι και προσευχόταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Αφού γύρισε στο σπίτι 40 ημέρες διάβαζε τους Χαιρετισμούς του «Ακενώτου Ποτηριού», και ικετευτικά την παρακαλούσε να σώσει τον γιό της. Το θαύμα έγινε. Έχω να πάρω ναρκωτικά δύο χρόνια τώρα και ευχαριστώ το Θεό μας τον Ιησού Χριστό και την Παναγία Παρθένο για την ίαση, που μου δώσανε, η οποία έχει πραγματικά αλλάξει τη ζωή μου.

Ντένις. Μόσχα, 16 Νοεμβρίου 2001

Ο γιός μου είναι 31 χρόνων. Επτά χρόνια ήταν εθισμένος στα ναρκωτικά. Σε έναν από τους ναούς της Μόσχας μας συμβούλεψαν να πάμε στο μοναστήρι στο Σερπούγοφ στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Κάναμε όλα όσα μας είπανε.

Για ένα μήνα διάβαζα πρωί και βράδυ τους Χαιρετισμούς του «Ακενώτου Ποτηριού» χωρίς να χάνω ούτε μέρα. Τώρα συνεχίζω να τους διαβάζω κάθε Σαββατοκύριακο. Πιστεύω ότι μόνο με τη βοήθεια της Παναγίας «Ακένωτον Ποτήριον» ο γιός μου έχει να πάρει ναρκωτικά ένα χρόνο. Αγόρασα ένα δακτυλίδι και το πρόσφερα για ευγνωμοσύνη στην άγια εικόνα. Για όλη μου τη ζωή θα προσεύχομαι και θα ευχαριστώ την Παναγία. Ευχαριστώ το Θεό για όλα.

Αλέξανδρος, Μόσχα, 21 Απριλίου 2002

Το χειμώνα του 1994, κάτι καταπληκτικό μου συνέβη. Είμαι κτίστης και εκείνη την εποχή έπινα πάρα πολύ. Ως συνήθως εγώ και οι φίλοι μου μετά τη δουλειά μεθύσαμε και έπεσα για ύπνο στην αυλή από το γιαπί που εργαζόμασταν. Ήταν παγωνιά και αναρωτιέμαι πως αν δεν είχε συμβεί αυτό το περιστατικό θα πέθαινα από το κρύο. Κοιμόμουνα λοιπόν και κάποια στιγμή κάποιος με έσπρωξε στον ώμο. Ξύπνησα και είδα μια όμορφη, ψηλή γυναίκα με αστραφτερά ρούχα και ένα κάλυμμα στο κεφάλι και μου είπε: «Τρέξε σπίτι, εκεί η γυναίκα σου σε περιμένει και προσεύχεται». Ήταν τρεις το πρωί και αναρωτιέμαι πως αυτή η γυναίκα βρέθηκε στο γιαπί. Όταν θέλησα να ρωτήσω ποιά ήταν, δεν ήταν κανείς εκεί. Γύρισα σπίτι παγωμένος και είπα στη γυναίκα μου την ιστορία. Αυτή είχε επισκεφθεί το ναό και προσευχόταν για μένα μπροστά στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Εγώ αν και ήμουν βαπτισμένος δεν πήγαινα στην εκκλησία, δεν προσευχόμουν και δεν ήξερα τίποτα. Λίγο αργότερα ήρθα στο μοναστήρι Βισότσκι με τη γυναίκα μου για πρώτη φορά. Όταν είδα την εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον» γνώρισα την γυναίκα που με ξύπνησε όταν κοιμόμουν μεθυσμένος στο γιαπί. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Έτσι κατάλαβα πως με έσωσε η ίδια η Παναγία. Επειδή έπινα ακόμη πήρα απόφαση να το κόψω αλλά η κραιπάλη μου πάλι χειροτέρεψε. Η γυναίκα μου με οδήγησε στο μοναστήρι όπου εξομολογήθηκα και μετέλαβα. Πήγαινα στις Παρακλήσεις μπροστά στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Με τον καιρό ένιωσα ότι είχα θεραπευτεί τελείως από τον αλκοολισμό. Με αυτό τον τρόπο σταμάτησα να πίνω. Είμαι ευγνώμων στην Ευλογημένη Παρθένο και τον Κύριο για την Σωτηρία μου.

Νικόλαος, Σερπούγοφ, Απρίλιος 2002

Ήρθα στο μοναστήρι, επειδή ήμουν εθισμένος στο κρασί και είχα διάφορα προβλήματα στο σπίτι και την δουλειά μου. Κάποια φορά που γύρισα πολύ μεθυσμένος στο σπίτι, έπεσα για ύπνο. Είδα τον Ιησού Χριστό στο όνειρό μου που απλώνοντας τα χέρια του μου είπε: «Να πας στη Μονή Βισότσκι στην εικόνα του "Ακένωτου Ποτηριού", αυτή θά σε σώσει». Μόλις επισκέφθηκα το μοναστήρι ζήτησα να προσευχηθώ στην Παναγία για ένα χρόνο. Τώρα διαβάζω τους Χαιρετισμούς καθημερινά στην εικόνα. Επισκέπτομαι το μοναστήρι συχνά. Οι σχέσεις στην οικογένειά μου έχουν αποκατασταθεί. Ευχαριστώ τη Μητέρα του Θεού για την ίασή μου και συνεχίζω να προσεύχομαι σε αυτή.

Μιχαήλ, Σερπούγοφ, 15 Οκτωβρίου 1997

Ήρθα στο μοναστήρι με ένα συνηθισμένο προσκύνημα, δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει κάτι συγκεκριμένο εκεί. Είχα μια ασθένεια την οποία δεν είπα σε κανένα, αλλά οι συγγενείς μου γνώριζαν ότι υπέφερα από αυτή. Έπινα ένα μπουκάλι βότκα την ημέρα. Ήμουν πιστή, τηρούσα τις νηστείες, πήγαινα συχνά για εξομολόγηση αλλά μετά έπινα πάλι. Ο γιός μου υπέφερε βλέποντάς με βυθισμένη στον αλκοολισμό και μια φορά που πήγε στην εκκλησία μου έφερε τους Χαιρετισμούς της εικόνας της Παναγίας «Ακενώτου Ποτηριού». Άρχισα να προσεύχομαι. Τήρησα τις νηστείες και δεν έπινα καθόλου αλλά μετά έπεφτα στην πρότερη κατάσταση. Διάβαζα τους Χαιρετισμούς σαράντα ημέρες και τηρούσα νηστεία. Όταν οι νηστείες τελείωναν άρχιζα να ξαναπίνω. Διαπίστωσα ότι ο αριθμός των ημερών που έπινα σταδιακά μειώνονταν. Στην αρχή επτά ημέρες, μετά πέντε, μετά τέσσερις και τρεις. Μετά την εξομολόγηση ο ιερέας με ευλόγησε και το ποτό ξεχάστηκε. Έχω να πιώ ήδη τρία χρόνια.

Ειρήνη, Μίνσκ, 26 Μαρτίου 1998

Πριν έλθω στο μοναστήρι τον Αύγουστο του 1997 υπέφερα από την ασθένεια του αλκοολισμού, αλλά δεν το είχα συνειδητοποιήσει. Θεωρούσα πως είχα μια φυσιολογική ζωή. Μετά από τη δεύτερη επίσκεψη ο φωτισμός και η μετάνοια με επισκέφτηκαν. Στο μοναστήρι με είχε πάει η αδελφή μου. Αν δεν υπήρχε αυτή δεν θα πήγαινα ποτέ γιατί η δύναμη που με κρατούσε μακριά ήταν φοβερή. Μετά από την δεύτερη επίσκεψη στο μοναστήρι έκοψα το κάπνισμα χωρίς κανένα δισταγμό παρόλο που είχα προσπαθήσει πολλές φορές στο παρελθόν χωρίς να τα έχω καταφέρει. Δεν είχα πια επιθυμία να πίνω. Η αίσθηση της ζωής μου είχε εντελώς αλλάξει. Οι πνευματικές αλλαγές που συνέβησαν σε εμένα με την ευχή της Ευλογημένης Παρθένου με έκαναν να έχω αίσθημα ενός φυσιολογικού ανθρώπου. Τις Κυριακές και τις γιορτές εκκλησιάζομαι, τηρώ τις νηστείες και εξομολογούμαι. Δόξα στην Ευλογημένη Παρθένο την Κυρία μας. Ευχαριστώ το Θεό.

Τζέρη, Τβέρ, 3 Απριλίου 1998

Για 20 χρόνια ήμουν εθισμένος στο πάθος του αλκοολισμού στο μέγιστο βαθμό. Το σκληρό ποτό διαρκούσε, από τρεις μέρες έως ένα μήνα με διαλλείματα περίπου

δύο μηνών. Επισκέφθηκα το γιατρό και με τη βοήθεια του «Torpedo» διέκοψα το ποτό για δύο χρόνια αλλά μετά άρχισα πάλι. Το 1980 βαπτίστηκα αλλά προσευχόμενοι και μεταλάμβανα πολύ σπάνια, στις αρχές του '90 ήμουν καλά αλλά εκείνες τις μέρες άρχισα πάλι να πίνω. Δεν θυμάμαι ποιά χρονιά αγόρασα ένα βιβλίο στο Σεργκίεβ Ποσάντ που λεγόταν «Πως να απαλλαγείτε από την ασθένεια του αλκοολισμού;» και είχε μια εικόνα στο εξώφυλλό του. Από τότε άρχισα να σκέφτομαι πως θα φτάσω σε αυτή την εικόνα. Ο καιρός περνούσε αλλά εγώ έπινα όλο και περισσότερο. Κάθε φορά μετά από ένα δυνατό μεθύσι προσευχόμενοι στην Παναγία να με ιατρεύσει από το πάθος αυτό. Τη Μεγάλη Εβδομάδα του 1997 πήγα για κυνήγι και μέθυσσα για μερικές μέρες. Μετά από αυτό το περιστατικό ένιωσα άσχημα και ειλικρινά αποφάσισα να πάω στη Μονή Βισότσκι. Ζήτησα από τη γυναίκα μου να προσευχηθεί για μένα. Ήρθα στο Σερπούγοφ αμέσως μετά το Πάσχα του 1997. Ο ιερέας με οδήγησε μπροστά στη θαυματουργό εικόνα. Μου είπε: «Αυτή είναι η θαυματουργός εικόνα, προσευχήσου» και με άφησε. Η κατάσταση από το μεθύσι και ο πονοκέφαλος δεν με είχαν αφήσει ακόμα. Τρέμοντας ήρθα στην εικόνα. Δεν θυμάμαι την προσευχή μου, το μόνο που θυμάμαι είναι ότι Της ζήτησα να απαλλαγώ από αυτό το πάθος. Έπειτα έκανα μία λειτουργία, αγόρασα μια εικόνα και ένα καντήλι. Έμοιαζε ότι δεν είχε συμβεί τίποτα αλλά πρόσεξα ότι γύρισα σπίτι χωρίς τον συνηθισμένο πονοκέφαλο από το μεθύσι αλλά με ένα χαρούμενο αίσθημα. Κρέμασα την εικόνα στο δωμάτιό μου πάνω από το κρεβάτι. Πέρασε ένας χρόνος. Τέλος έγινα εγκρατής. Για πρώτη φορά γνώρισα τις γιορτές του Πάσχα. Ήρθα ξανά στην εικόνα της Παναγίας και με νηφαλιότητα βλέπω ότι αυτή η εικόνα έχει κάτι μυστήριο και εκπληκτικό αλλά δεν βρίσκω τις λέξεις να το περιγράψω.

Αλέξανδρος, Μόσχα, 8 Μαΐου 1998

Τρία χρόνια πριν ήμουν αλκοολικός. Δεν πίστευα στο Θεό και έπινα δύο σχεδόν μπουκάλια βότκα την ημέρα. Πήγα στους θεραπευτές με το όνομα «Old Wines» αλλά δεν έγινε τίποτα. Στο Εθνικό Αποθεραπευτικό Κέντρο μου είπαν να πάω στη Μονή Βισότσκι στην εικόνα «Το Ακένωτο Ποτήριον». Ήρθα αλλά τότε δεν μπορούσα να κάνω ούτε τον σταυρό μου, ήμουν παρών στη Θεία Λειτουργία. Αγόρασα μία εικόνα και πήρα αγιασμό, δεν ένιωσα τίποτα. Ο θεραπευτής μου είπε να μην πιώ τίποτα για ένα χρόνο. Δεν ήπια. Τώρα καταλαβαίνω ότι δεν με βοήθησε ο θεραπευτής, αλλά η Μητέρα του Θεού κάτι μου ψιθύρισε στην εκκλησία. Άρχισα να εξομολογούμαι και να μεταλαμβάνω συχνά. Είχα ακόμη ένα πάθος, το κάπνισμα. Ήμουν καπνιστής για 22 χρόνια. Προσπάθησα να το κόψω αλλά δεν μπορούσα. Ήρθα στο μοναστήρι αυτό για τρίτη φορά να προσευχηθώ στην Παναγία. Πριν το

μοναστήρι κάπνισα το τελευταίο τσιγάρο και πέταξα το πακέτο. Μετά τη Θεία Λειτουργία η επιθυμία του τσιγάρου παρέμεινε αλλά η ναρκωτική του εξάρτηση εξαφανίστηκε. Σε ένα μήνα ακριβώς ξέχασα ότι υπήρξα καπνιστής. Μόνο μερικές φορές ο εχθρός επιτίθεται αλλά αμέσως φωνάζω τη Μητέρα του Θεού και η επιθυμία εξαφανίζεται. Δόξα τω Θεώ για όλα.

Σέργιος, Σέλκοβο Μόσχα, 24 Μαρτίου 2001

Άρχισα να πίνω 16 χρονών και έφτασα στο σημείο να πίνω χωρίς μέτρο. Το 1998 παντρεύτηκα αλλά συνέχισα να πίνω πολύ και έπινα για δυο χρόνια. Το 2000 την ημέρα της Αγίας Σκέπης της Κυρίας Θεοτόκου η γυναίκα μου είπε ότι είναι απαραίτητο να πάμε στην θαυματουργή εικόνα «Ακένωτον Ποτήριον». Αυτή πήγε στο Σερπούγοφ κατευθείαν έφερε λάδι, αγιασμό και προσπάθησε να με κάνει να κόψω το ποτό. Αλλά εγώ δεν έδωσα καμιά σημασία σε αυτό. Το Φεβρουάριο του 2001 η γυναίκα μου πήγε για τρίτη φορά και όταν γύρισε είδα ένα όνειρο: «Είδα την Μαρία από την Αίγυπτο και μου είπε ότι δεν υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός Εθισμολόγος να με βοηθήσει και μετά από αυτό είδα την εικόνα της Παναγίας “Το Ακένωτο Ποτήριον”». Ξύπνησα με τρέμουλο. Δεν έπαιρνα απόφαση να πάω αμέσως στο μοναστήρι αλλά δεν μπορούσα να ηρεμήσω τον εαυτό μου πριν επισκεφθώ την εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Όταν ήρθα ένιωσα ήρεμος και προσευχήθηκα με ήσυχη ψυχή. Έδωσα μια υπόσχεση. Δεν θα ξαναέβαζα στο στόμα μου αυτή την κοπριά. Ευχαριστώ την Παναγία που δεν με εγκατέλειψε σε αυτό το πρόβλημα.

Αλέξιος, Μόσχα, 24 Μαρτίου 2001

Ήρθα στο μοναστήρι όταν έμαθα από την κόρη μου ότι μπορώ να θεραπευτώ από το πάθος του καπνίσματος μπροστά στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον». Είχα προσπαθήσει να κόψω το κάπνισμα πολλές φορές αλλά απέτυχα. Κάπνιζα για πάνω από 25 χρόνια πάνω από ένα πακέτο την ημέρα. Βαπτίστηκα πρόσφατα. Πήγαίνα στην εκκλησία και ένιωθα ντροπιασμένη που δεν μπορούσα να κάνω τίποτα με το πάθος μου. Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής αποφάσισα να κόψω το κάπνισμα και να συναντήσω το Πάσχα ελευθερωμένη από το τσιγάρο. Στις 4 Απριλίου 2001 ήρθα στο μοναστήρι από σεβασμό στην εικόνα της Παναγίας «Το Ακένωτον Ποτήριον», ήπια αγιασμό και χρήσθηκα με Άγιο Έλαιο. Την επόμενη μέρα επέστρεψα σπίτι. Στην αρχή δυσκολεύτηκα πολύ. Στο σπίτι τοποθέτησα το σταυρό και την εικόνα που αγόρασα από το μοναστήρι.

Ένωσα ανάλαφρη. Έπινα αγιασμό που είχα πάρει από το μοναστήρι, έχριζα τον εαυτό μου με Άγιο Έλαιο και πήγαινα κάθε μέρα στην Εκκλησία. Έτσι συνάντησα το Πάσχα χωρίς κανένα τσιγάρο. Δεν καπνίζω μέχρι τώρα. Ακόμα δεν έχω ούτε το πάθος να καπνίσω. Ευχαριστώ όλους όσοι προσευχήθηκαν για μένα την αμαρτωλή. Ευχαριστώ την Μητέρα του Θεού. Ευχαριστώ το Θεό για όλα.

Μαρία, Μόσχα, 16 Ιουνίου 2001

Ευχαριστώ την Παναγία που ονομάζεται «Το Ακένωτον Ποτήριον» και με βοήθησε να απαλλαγώ από το αλκοόλ. Μετά την επίσκεψή μου στο μοναστήρι προσευχήθηκα, διάβασα τους Χαιρετισμούς και η κλίση προς το ποτό πέρασε. Έχω να πιώ δύο χρόνια. Έχω μια καλή οικογένεια και δουλειά.

Αλέξανδρος. Μόσχα, 10 Μαΐου 2001

Δεν μπορούμε να περιγράψουμε την ευγνωμοσύνη μας στην Παναγία «Το Ακένωτον Ποτήριον». Μας έφερε μαζί ζωή και εύτυχία. Γιάτρεψε τον πατέρα μας Νικόλαο, την κόρη του Ναταλία και το γιό του Αλεξέι από τον αλκοολισμό.

Ανώνυμο, Ριαζάν, 31 Μαΐου 2001

Ο σύζυγός μου άρχισε να πίνει και έφτασε σε ένα φοβερά κρίσιμο σημείο. Στις 22 Μαΐου ήρθαμε στο μοναστήρι και οι δυο πέσαμε μπροστά στη θαυματουργή εικόνα «Το Ακένωτον Ποτήριον». Τώρα ο άνδρας μου έχει κόψει το ποτό και επέστρεψε στη δουλειά του. Η ευγνωμοσύνη μας στην Ευλογημένη Παρθένο «Το Ακένωτον Ποτήριον» δεν έχει όρια. Χαρά σνάπαυση και ησυχία έχει έλθει στο σπίτι μας. Υποκλινόμαστε σε όλους τους ιερείς που προσευχήθηκαν για εμάς.

Λιούμποβ, Βολγοντόνσκ, 5 Μαΐου 2001

Στις 24 Αύγουστου του 2000 ήρθαμε στην εικόνα «Το Ακένωτον Ποτήριον» με τον άνδρα μου. Ήρθαμε για να ζητήσουμε βοήθεια γιατί ο άνδρας μου έπινε πάρα πολύ. Δεν ήταν χριστιανός. Βαπτίστηκε λίγο πριν την επίσκεψη μας στο μοναστήρι. Συνέχισε όμως τα βαριά ποτά με μεγάλη ορμή. Εδώ, στο μοναστήρι, ήμασταν παρόντες στις λειτουργίες και προσευχόμασταν μπροστά στην εικόνα «Το

Ακένωτον Ποτήριον». Αλλά όταν ήρθαμε σπίτι είδαμε ότι το θαύμα είχε γίνει. Ο άνδρας μου δεν έπινε πιά βότκα ούτε καν μύρα. Δεν είχε πιά το πάθος του αλκοολισμού. Ήρθαμε να ευχαριστήσουμε την ευλογημένη Παρθένο, που γιάτρεψε τον άνδρα μου από αυτή την ασθένεια. Είναι δύσκολο να εκφράσουμε τα αισθήματα μας και την ευγνωμοσύνη μας με λόγια.

N. Πσκόβ, 13 Ιουνίου 2001

Άρχισα να πίνω όταν σπούδαζα στην Τεχνική Σχολή αλλά μπορούμε να πούμε πως έπινα μέσα στα όρια. Όταν ήμουν 25 χρονών συνέβη να πιώ μέχρι λιποθυμίας. Σε αυτή την κατάσταση μου συνέβησαν φρικτά πράγματα. Όταν ξεμεθούσα ήμουν σοβαρός, φοβόμουν και ντρεπόμουν για αυτά που έκανα. Αυτές οι περιπέτειες με έκαναν να σταματήσω να πίνω για μια περίοδο αλλά σύντομα σε μερικές εβδομάδες όλα επαναλαμβάνονταν με πολλά περισσότερα προβλήματα για εμένα και για τους συγγενείς μου. Συνέβαιναν σκάνδαλα στην οικογένειά μου. Οι αγαπημένοι μου υπέφεραν και εγώ υπέφερα στην ψυχή μου μετά από τόσο ποτό. Κάποια στιγμή κατάλαβα ότι ήμουν εθισμένος στο αλκοόλ και ήταν αδύνατο να κόψω αυτή την κοπριά και έτσι έπρεπε να ψάξω μια διέξοδο. Τί είδους απόφαση θα μπορούσα να πάρω εγώ που ήμουν βαπτισμένος αλλά δεν πίστευα; Πήγα στους γιατρούς και έκανα θεραπείες. Για μερικούς μήνες το πάθος περνούσε και μετά άρχισα να πίνω πιο πολύ. Πήγαινα στο γιατρό κατ' επανάληψη και μπήκα σε πρόγραμμα. Αλλά αυτό δεν έλυσε το πρόβλημά μου. Ο εχθρός του ανθρωπίνου γένους, ο διάβολος, με πολέμησε με μεγαλύτερη δύναμη. Ενέδιδα στους πειρασμούς ακούγοντας τους ψιθυρισμούς του. «Γιατί δεν πίνεις με μέτρο στις διακοπές ή με καλή παρέα για παράδειγμα;». Αλλά ήταν μια απάτη του εαυτού μου. Κατάλαβα ότι η επιθυμία που είχα να πιώ δεν ήταν δική μου αλλά μου ερχότανε εξωτερικά.

Η γυναίκα μου έμαθε για την θαυματουργή εικόνα «Το Ακένωτον Ποτήριον». Πήρε τους Χαιρετισμούς και μου είπε για τα θαύματα που έγιναν από την εικόνα. Άρχιζα σύντομα να διαβάζω και να πίνω μόνο νερό αλλά δεν πίστευα και βεβαίως δεν τα κατάφερα. Η ζωή μου ήταν μαύρη κλωστή από μετάξι. Κάποια στιγμή μετά από ένα ντροπιαστικό για εμένα πάρτυ κρασιού συνειδητοποίησα ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα μόνος μου. Ζήτησα βοήθεια από τη Μητέρα του Θεού, της ζήτησα να αλλάξει τη ζωή μου, να επουλώσει το τραύμα μου και να θεραπεύσει την αρρώστια μου. Υπήρχαν όμως κάποιες αμφιβολίες στην ψυχή μου. Πως ήταν δυνατόν να εξαφανισθεί το πάθος του αλκοολισμού; Πως θα μπορούσα να εγκαταλείψω τις «ευχάριστες» στιγμές της χαμένης αυτής ζωής; Πως θα πάλευα με τον πειρασμό να πιώ; Αλλά η Μητέρα του Θεού με πήρε υπό την προστασία της και άλλαξε

θαυμαστά τη ζωή μου. Δημιούργησε τέτοιες συνθήκες ώστε σιγά σιγά οι επιθυμίες μου να πιώ με άφησαν. Οι πειρασμοί έγιναν λιγότεροι και άλλαξε η ζωή μου. Γεννήθηκε άλλο ένα παιδί και προέκυψαν άλλες ανάγκες. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το παιδί μου αρρώστησε και ένιωθα ότι η αρρώστια του δόθηκε για την δική μου πληγή, το ποτό, το κάπνισμα και την αμαρτωλή ζωή μου. Σταθερά όταν ο πειρασμός ερχότανε ένιωθα ότι δεν είμαι μόνος στον πόλεμο με τον διάβολο αλλά ότι έχω σαν ισχυρό υπερασπιστή τη Μητέρα του Θεού. Έχω να πιω εδώ και δύο χρόνια. Έκοψα το ποτό με τη Χάρη του Θεού.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές. Γράφω αυτό γιατί βλέπω πραγματική βοήθεια από την Παναγία στην ιστορία της αμαρτωλής ζωής μου και στην θεραπεία από αυτή την ασθένεια.

Όλεγκ, Μόσχα, 5 Δεκεμβρίου 1999

Πηγή: Παρακλητικός Κανών και Χαιρετισμοί εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον την καλουμένη «Ακένωτο Ποτήριο», Β΄ έκδοση, μοναστικού οίκου Υ.Θ. «Χαράς των Θλιβομένων», Παλαιοχώριον Χαλκιδικής, Επιμέλεια Αρχιμ. Ιγνατίου